Napsal uživatel Jaroos
Úterý, 27 Listopad 2001 01:00

Bylo nádherné sobotní ráno. Sluníčko za okny poslalo Slimejšovi pozdrav svými jarními paprsky, jakoby prodchnutými vůní čerstvé, mládím kypící trávy, právě rozkvétajících květů a tajemných dálek. Ptáci hráli svou písničku, stokrát ohranou a přece nezapamatovatelnou ve své kráse, jednoduchosti a upřímnosti. Začínal jeden z nejnádhernějších dnů v roce.

O pár minut pozdějc třísknul telefonem. Kouknul ven a hnusný, zubatý slunce mu roztrhlo voko svým pitomým vostrým paprskem. Pod oknama pobíhaly hejna psů a házeli do trsů čehosi zelenýho mezi hroudama bláta všechno, co včera sežrali a vychlemtali. Upřel voči na rozkvetlej vodrbanej strom. Automaticky kejchnul, když se mu jeho smrad zaryl do nosu. Na římse přistál ňákej vrabec jen proto, aby mu něco zachrchlal do ucha. Pak zdrhnul. Začínal jeden z nejhnusnějších dnů v roce.

No jo, no.... Volala ségra. Švára v práci a vona má grátis kartičku na "vyšetření typu pleti, celkového charakteru pokožky a doplňkové služby v podobě výběru optimální kosmetické kůry pro zachování žádoucího vzhledu". U toho jasná páka nemůže chybět, kdo ví, jak dlouho tam bude, a vůbec. Zkrátka děcka by jen překážely. Takže ahoj bráško, hele stav se po cestě na nádr u mě, kluci sou sbalený. Moc se těšej. Jet s opravdovým trampem ven je jejich sen. Jednou větou, víkend v tahu.

Za půl hoďky se votrávěně opřel o domovní zvonek o pár ulic dál. Ze vrat se vyhrnula dvojka synovců a Slimejš se zděšeně chytnul zábradlí. Hoši k němu naklusali předpisovým krokem, synchronizovaně jak akvabely v Podolí. V kraťasech, hnědožlutejch košilkách a fešáckejch kloboucích s odznakem lilie vepředu. "Slibuji dnes přede všemi, jako jiskra jasná, chci žít pro svou krásnou zemi, aby byla šťastná..." Ne ne ne... To je jinej song. Ať se na ten párek díval jakkoliv, tihle skautíci měli v hlavě přece jen něco jinýho než on před nějakejma dvaceti rokama, když zíral na rudej prápor a snil o tom, že se stane členem Pionýrské skupiny družby kosmonautů Gubareva a Remka (což se mu ostatně později splnilo). "Fajn, de se, melouni... Tři pravidla. Neřvat, koukat kam šlapu a nevolat mámu.". Čtyři oči poslušně sklaply a otevřely víka jak dvéře metra. Zařadili se za Slimejše a srovnali krok.

Nádraží v Braníku je fajn. Hospoda tam otvírá dost brzo kvůli dělňasům, co eště neskousli, že jedou v šest ráno do práce, a pro jistotu zachovává imidž i o víkendech. Komu se nechce do putyky, houkne na maníka v bufetu U Pepína a dostane to samý. Teda to samý, co zvolna ucucával Kačer a co mu zaskočilo v krku, když uviděl Slimejše s unifikovaným doprovodem. Byl dost mimo, poňádž jinak by těžko pozdravil slovem "Nazdar" a poslal tak Slimejšovu náladu eště vo pár pater níž. Zato postarší pán, sedící na nedaleký lavičce, se na Kačera

přívětivě usmál a z očí mu koukal nefalšovanej tyršovskej stesk.

"Tak kam dneska razíte?" Kačer byl zpitomělej nejspíš o dost víc, než Slimejš doufal, což se lehce poznalo z toho, že zapomněl na domluvenýho spicha s jasně stanoveným cílem. "Hoši jedou na tábor. Plněj bobřika železnic, takže se přepravujou po vlastní ose." Kačer sice moh bejt zpitomělej, ale zas na druhou stranu nebyl blbej. "Tábor? V květnu?" Slimejš sundal klóbrc a podrbal se tam, kde předpokládal, že by moh vyhrábnout spásnou myšlenku. "Maj prodloužený prázdniny. Za vynikající prospěch, nebo co..." "Aha..."

Kačer se odlepil od pultiku, odkolíbal se krokem, kterej mu dal jméno a začal studovat tabuli s odjezdama vlaků. Přesnějc řečeno, čučel, co jede potom, co zmizí tahle trojka divnejch zjevů. Slimejš pochopil. Otevřel dvířka stojícího vlaku a hodil dovnitř oba svěřence.

"Kdo uvidí nejdříve někde koně, získává bod.", vypískl nadšeně Plšík. No jo... To sem neřek. Tomu jednomu, mladšímu, se říkalo Plšík. Já to nevymejšlel, na mě nekoukejte. Ten druhej byl Lupen. Původně Lupíneček. Podle toho, že jako první se v morseovce naučil "L".

"Jak se ti hoši pěkně a tiše baví, viďte?". Paní naproti se maminkovsky usmála a z jejich dvou brad byly najednou čtyři. Slimejš jen zachrchlal, opřel hlavu a zavřel oči, což je trampský znamení pro ukončenej rozhovor.

Vystoupili na malý zastávce uprostřed polí. "Kam pudem?" Slimejš si je změřil pohledem, ve kterým byste marně hledali známku krevní spřízněnosti. "Na jih." Plšík zhodnotil sklon mraveniště vedle cesty, pro upřesnění mrknul na svý hodinky, zamířil malou ručičku na sluníčko, proved ty svý podivný výpočty, co si přečet v Zápisníku mladejch svišťů nebo kde, a vykročil neomylně směrem na flek.

Lupen se trochu zdržel. Sotva se jeho brácha dostal vo kus dál, přitočil se ke Slimejšovi a vysoukal ze sebe něco o tom, že by byl rád, kdyby mu moh kousek pomoct s jeho báglem. Slimejš vytáh z pusy Startku, chvíli na něj zíral, pak si to vyložil tak, že mladej holt v životě nenes na zádech opravdovej trampskej bágl, tak ho shodil ze zad a hodil ho na hřbet klukovi. Ten jen heknul, trochu si to nadhodil a v duchu určitě říkal něco hodně neskautskýho o nošení

dvou kusů na zádech a svý ochotě. Taky hned při příští pauze Slimejšovi jeho zavazadlo vrátil, vyhrábnul ze svý torny ňákej notes a vybarvil si modrý okýnko za dobrej čin. Plšík na to závistivě čučel a pak poprosil Slimejše, jestli by to další kus nemoh nýst on. Slimejš začal chytat nerva...

Z fleku byli mlaďasové odvařený. Místo krytý ze třech stran skálou a přístupný jen hradbou stromů, kudy by to nezkoušel nikdo, kdo tu nikdy nebyl. Začali poskakovat vokolo a hledali místo pro táborovou nástěnku. Bezchybný, bezproblémový hoši bez sebemenší kaňky na charakteru.

Slimejš otevřel tajný víko pod převisem, vytáh pilu, shodil košili a začal se mořit se sukovitou kládou. Plšík čekal asi jen na to. Vrhnul se na odhozenou košili, vytáh z kapsy KáPéZetku a jal se soustředěně přišívat volně visící knoflík. Skončil a vítězně mrknul na Lupena, trénujícího škotovej uzel. Dobrej čin je v suchu.

No nebudem to protahovat. Tak nějak zkrátka proběh celej ten den. Slimejš makal, hoši si plnili modrý okýnka a začínalo se pomalu stmívat. Hoši samozřejmě nemohli dopustit, aby se oheň rozhořel jinak než třením suchejch polen vo sebe, a když to nešlo, tak aspoň vydyndali povolení obětovat sirky ze svejch krabiček. Pod víkem se našla kromě pily taky kytara, takže si Slimejš moh aspoň drnkat, rušenej jen tichym zvoněním ježka v kleci na druhý straně ohniště. Měsíc zalez za mraky. Jen oheň trochu osvětloval studenou skálu a první stromy na kraji fleku.

No a právě někde mezi nima se mihnul stín. Junáci, otočení zádama k lesu, by si nevšimli ani kdyby za nima prošel Rikitan se všema bobrama, jenže Slimejš má na tyhle věci fakt oko. Přestal drnkat a dolil jim čaj.

No jo... Vypít litr čaje a zůstat furt sedět, to může zvládnout jen maník s nepravidelným metabolismem. A to rozhodně nebyl Plšík. Takže se zved, rozhlíd a v tichosti zmizel mezi stromama.

Spustil gatě, přivřel oči a jal se soustředěně věnovat tomu, proč sem přišel. Les šuměl, nikde nikdo a klučičí dušička snila o bobříkovi odvahy, hrdě shlížejícím z rukávu jeho košile. A právě v tý chvíli mu na rameni spočinula neviditelná ruka a sípavej hlas prones tichou prosbu: "Pospěš si, chlapče, chce se mi taky"...

O chvíli pozdějc, když hysterickej řev ztichnul, seděl Plšík zdrceně u ohně, skelnej zrak upřenej do plamenů a něco mumlal. Lupen, ucho nacpaný málem až v jeho krku, nespokojeně vrtěl šiškou a pečlivě mazal vyplněný okýnko za slušnou mluvu.

Stín mezi větvema se ukázal eště jednou. Na chvíli. Pak se se odkolíbal krokem, kterej mu dal jméno. Slimejš jen neznatelně kejvnul tim směrem. Dík kámo...